

El sonido de la caída

Títol original: *In die Sonne schauen* (AKA: *Sound of Falling*) **Direcció:** Mascha Schilinski
Guió: Louise Peter, Mascha Schilinski **Pais:** Alemanya **Durada:** 154 min **Any:** 2025
Gènere: Drama **Interpretació:** Hanna Heckt, Lena Urzendowsky, Laeni Geiseler, Susanne Wuest... **Música:** Michael Fiedler, Eike Hosenfeld **Fotografia:** Fabian Gamper
Distribuïdora: Elastica Films **Estrena a Espanya:** 24/04/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original en alemany, amb subtítols en català

SINOPSI

Quatre nenes, l'Ànima, l'Erika, l'Angelika i la Lenka, passen la seva joventut a la mateixa granja del nord d'Alemanya. A mesura que la casa evoluciona al llarg d'un segle, els ecos del passat perduren a les seves parets. Tot i que separades pel temps, les seves vides comencen a reflectir-se. (FilmAffinity)

CRÍTICA

14/05/2025 - CANES 2025: Amb el seu segon llargmetratge, la directora alemanya Mascha Schilinski amplia les possibilitats del cinema d'època

Per a l'alemanya **Mascha Schilinski**, el cinema és alhora un mirall i un portal a un món de sentiments. Encara que només hagi dirigit dos llargmetratges fins ara, el seu excepcional enfocament narratiu fa que el seu nom destaquï. La seva segona pel·lícula, **Sound of Falling**, presentada a la Competició Oficial de Canes, segurament posarà el focus sobre la directora alemanya més que quan el seu debut del 2017, *Dark Blue Girl*, es va presentar en una secció paral·lela de la Berlinale. Totes les imatges de **Sound of Falling** són importants, ja que la narració uneix quatre noies de diferents dècades en un mateix pati. També és un exemple brillant de contenció formalista per oferir un drama subtil a escala èpica, on cada escena pot ser tant la primera com la darrera.

No és que l'escenari en si sigui especialment bonic: la pel·lícula transcorre a les habitacions, els passadissos i el pati d'una granja a la zona rural d'Altmark ("el bressol de Prússia") al llarg de més d'un segle, fins als nostres dies. L'Alma (**Hanna Heckt**), l'Angelika (**Lena Urzendowsky**), la Lenka (**Laeni Geiseler**) i l'Erika (**Lea Drinda**) mai no arriben a conèixer-se, però l'edifici i el terreny les connecten. Sí, **Sound of Falling** és una pel·lícula de fantasmes, on tot està encantat: els racons i amagatalls de la casa, el claustre interior, el veí riu Elba, així com la història i el cinema com a forma d'art. Tot això és present en la inquietant atmosfera, nascuda de la col·laboració involuntària (almenys al principi) entre la directora i la coguionista **Louise Peter**.

Per ancorar l'ombrívol ambient de la pel·lícula, Schilinski torna a treballar amb un important equip de disseny de so, que inclou l'artista gòtic clàssica **Anna von Hausswolff** (*Personal Shopper*) com a compositora, mentre que el seu director de fotografia habitual, **Fabian Gamper**, ressalta l'espectral en diverses imatges visceralment, com la d'una cama amputada, una persona vomitant o un cos estirat. La noció de dolor fantasma es repeteix una vegada i una altra, i serveix com una poderosa metàfora de l'opressió política i social, sobretot en relació amb les dones. De manera molt encertada, Gamper ens mostra l'interior de la casa, de vegades ornamentat i impecablement cuidat pels servents, o en ruïnes i pendent de renovació, mentre la seva càmera retrata els cossos de dones, joves i ancianes.

Sound of Falling ens porta a través del mirall i ens fa retrocedir, fent que la pregunta de "qui està mirant?" resulti irrellevant, amb plans subjectius que ocasionalment trenquen el llenguatge visual més "objectiu" de formes de vegades estridents. Tot i això, descriure el treball de càmera com a "subjectiu" no capta totalment l'estira-i-arronsa entre l'estètica i la trama. Per exemple, hi ha algunes escenes en què els discursos directes traspassen el vel d'un drama d'època: les noies miren fixament a la càmera (i a l'espectador) i l'enquadrament s'atura. Aquestes composicions emanen tota la inquietud de les primeres fotografies, en les quals la gent podia creure fàcilment que l'objectiu de la càmera era capaç d'empresonar l'ànima d'una persona. Per ser una de les favorites de la crítica, que presta tanta atenció a les superfícies, **Sound of Falling** evita l'acusació habitual de superficialitat cap a l'ús extensiu del formalisme, ja que tracta les superfícies com la capa exterior d'un organisme viu i que respira, ja sigui una dona o una casa.

Savina Petkova - cineuropa.org